

ningerne for erhvervelse af dansk statsborgerskab ved afgivelse af erklæring er opfyldt.

Det foreslås, at dette nu kommer til at fremgå udtrykkeligt af erklæringsreglerne i §§ 4, 10 B og 10 C. Da straffede personer efter lovforslagets § 1, nr. 1, ikke længere skal kunne erhverve dansk indfødsret ved erklæring efter § 3, er det ikke nødvendigt at indsætte reglen om betydningen af udvisningsdomme i denne bestemmelse.

Det bemærkes, at en udvisningsdom er til hinder for erhvervelse af indfødsret, uanset om dommen f.eks. er under anke.

Hvis der verserer en straffesag mod den pågældende, hvor der er nedlagt påstand om udvisning, kan erklæring ikke afgives. Dette gælder også, hvis den erklærende ved sagens behandling i 1. instans er blevet frifundet for en påstand om udvisning, men sagen er under anke. Erklæring kan først afgives, når den pågældende ved endelig dom er frifundet for udvisningspåstanden.

Til nr. 5

Det foreslås, at der indføres hjemmel til, at statsamterne kan indhente de oplysninger fra Kriminalregisteret, som er nødvendige for at afgøre, om en person kan erhverve dansk indfødsret ved erklæring. For at statsamtet kan konstatere, om en person kan erhverve dansk indfødsret ved erklæring, vil det være nødvendigt at indhente en fuldstændig udskrift fra Kriminalregisteret.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at det ikke er en forudsætning for at indhente oplysninger fra Kriminalregisteret, at den erklærende har givet sit samtykke hertil. For at forebygge misforståelser vil den erklærende dog i praksis blive anmodet om ved sin underskrift at tilkendegive sin accept af, at oplysningerne indhentes.

Til § 2

Der har været rejst spørgsmål om, hvorvidt der

eventuelt kunne fastsættes en ikrafttrædelsesdato fra f.eks. lovforslagets fremsættelse.

Efter den gældende bestemmelse i indfødsretslovens § 3 vil personer, der afgiver erklæring til statsamtet, erhverve dansk statsborgerskab fra det tidspunkt, hvor statsamtet modtager erklæringen. Statsamtet kontrollerer sagens oplysninger, men der er ikke overladt noget administrativt skøn til statsamtet. Konstateres det, at den erklærende opfylder betingelserne i § 3 med hensyn til alder og ophold i Danmark, har den pågældende erhvervet dansk indfødsret med virkning fra erklæringens modtagelse i statsamtet.

Hvis en ændringslov skal have virkning fra fremsættelsen, vil det herefter ved lov blive vedtaget, at de personer, der i overensstemmelse med den nu gældende lov har erhvervet dansk statsborgerskab, alligevel ikke er blevet danske statsborgere. Man fratager således ved lov en række personer deres statsborgerskab.

I en række lande, herunder Danmark, er statsborgerretslovgivningen indrettet således, at landets borgere automatisk mister deres statsborgerskab, hvis de erhverver statsborgerskab i et andet land.

Det vil sige, at der vil være et antal af de personer, der erhverver dansk statsborgerskab i perioden fra lovforslagets fremsættelse og indtil lovens ikrafttræden, der har mistet deres oprindelige statsborgerskab. Hvis det senere ved lov bestemmes, at de alligevel ikke har fået dansk statsborgerskab, vil det betyde, at de pågældende bliver statsløse.

Fastsættelse af en virkningsdato forud for lovens vedtagelse vil således have karakter af lovgivning med tilbagevirkende kraft og kan medføre, at nogle personer bliver gjort statsløse. Det vil stride mod Danmarks internationale forpligtelser, hvis personer vilkårligt fratages deres statsborgerret.

Det foreslås derfor, at loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende. Det indebærer, at erklæringer i medfør af § 3, som fra og med denne dag modtages af statsamterne, skal behandles efter de nye regler.